

Zo gemakkelijk als ze het onderwerp aangesneden had beëindigde ze het toen de ober hen kwam vragen of ze al een keuze hadden gemaakt. Ze besloten om allebei een verschillende pizza te nemen die ze vervolgens zouden delen. De ober nam de menukaarten mee en verdween in de drukte van het restaurant. Na diens vertrek hervatte ze het verhaal over haar jeugd alsof ze hem de vraag en het dilemma over hun relatie nooit gesteld of voorgelegd had.

Afgeleid door rumoer vanaf de overkant van het restaurant dwaalde zijn blik af naar de oorzaak daarvan. Het kwam van de twee strak in het pak geklede heren die luidruchtig en op lichtelijk geagiteerde toon met elkaar spraken. De ober die op de mannen toegelopen was maande de beide gasten het rustiger aan te doen.

Nadat Karel zijn hoofd terug gedraaid had keek hij ongewild in haar ogen die zo donker waren dat het bruine gedeelte van de iris vrijwel naadloos overging in het zwart van haar pupillen. Ze weerkaatsten het licht van de kaars glinsterend zoals de maan tijdens een koude heldere nacht weerspiegelt in een diepe vijver. Zoals het voor het maanlicht onmogelijk was door te dringen tot de bodem van de diepe vijver zo lukte het hem niet door te dringen tot de diepte van haar gedachten. Hij had niet eerder gezien dat ze zulke mooie ogen had waaruit een twijfel sprak die hij niet in overeenstemming met haar heldere verstand kon brengen.

De ober diende de pizza's op waardoor zijn blik op haar kille mooie ogen ruw werd verstoord.

De vriendin waar ze eerder over sprak had ze een jaar geleden ontmoet. Sindsdien had ze getwijfeld of ze in de studentenflat zou blijven wonen of dat ze bij haar vriendin in zou trekken om haar studie vanuit diens woonplaats voort te zetten. Ze zou een ontmoeting regelen zodat Karel haar vriendin kon leren kennen.

De fles wijn bleek onvoldoende om de reusachtige pizza's stijlvol naar hun volgende stap in de culinaire eindbestemming te begeleiden zodat ze nog een tweede fles lieten komen. Karel vroeg de ober of hij hun lege fles direct op kon hangen.

Die klom onmiddellijk met de lege fles op het scheidingsmuurtje tussen de verdiepingsringen van het restaurant, waarna hij de lege fles aan het plafond hing. Zijn actie leverde hem een luid applaus op van de aanwezige gasten. Met beide benen terug op de grond vroeg de ober beleefd of alles naar wens was waarna hij zijn weg vervolgde naar de beide heren hadden die het applaus aangegrepen hadden om hun geagiteerde conversatie op luidruchtige toon te hervatten.

Na de enorme pizza's besloten ze om geen dessert meer te nemen en af te sluiten met koffie. Ze nam zijn hand waarmee hij met het koffielepeltje aan het spelen was stevig vast en vroeg hem, terwijl ze met een vinger zachtjes over zijn hand wreef, of hij na afloop mee wilde gaan naar haar kamer.

Dat moment werd ruw verstoord door luid geschreeuw van de mannen in kostuum.

De ober die door zijn lengte onvoldoende overwicht had, had de hulp ingeroepen van de imposante kok om de beide heren te manen hun gespreksvolume en gedrag aan te passen.

De beide heren trokken zich echter niets aan van het personeel en werden steeds

luidruchtiger. Het gesprek escaleerde volledig waarop één van de mannen druk gebarend opstond om zijn woorden kracht bij te zetten. Zijn colbert zwaaide woest om hem heen. Toen hij met zijn rechterhand naar de linker binnenzak van zijn colbert wilde grijpen stond zijn nog zittende tafelgenoot vliegensvlug op en nam zonder blikken of blozen een pistool uit de holster die hij onder zijn jasje droeg. Aan de snelheid waarmee hij zijn wapen paraat had om vervolgens emotioneel en gericht op zijn tafelgenoot te schieten, die schijnbaar naar zijn eigen wapen had willen grijpen, was duidelijk dat het om een geroutineerde schutter ging.

Getroffen door diverse kogels viel de man languit over het tafeltje. Bewegingloos bleef hij met gestrekte armen voorover liggen. Zijn bloed druppelde langzaam langs het laken op de grond.

Annelies bewoog haar hoofd naar rechts om langs Karel te kunnen kijken naar de oorzaak van al het tumult maar draaide haar hoofd weer terug toen Karel zich een halve slag in zijn stoel draaide om ook te kunnen zien wat er gaande was. "Blijf eens stilzitten, ik wil graag zien wat er gebeurt" zei ze.

Verdwaasd draaide Karel zijn hoofd een aantal malen wild heen en weer voordat hij begreep wat er gebeurde. Met het steeds trager worden van haar stem en de geluiden om hem heen realiseerde hij zich dat de tijd tot stilstand kwam. De contouren van de veraf gelegen delen van het restaurant vervaagden in lichtstralen met de kaars op hun tafel als middelpunt. Alsof de kaars met zijn goudgele licht een filmprojector was die zijn lichtbeelden omgekeerd terugnam werd het restaurant langzaam donkerder.

Hij voelde haar hand die hij nog steeds vast had koud en levenloos worden. Het leek alsof zij samen met haar omgeving in de tijd bevroren was geraakt.

In deze tot stilstand gekomen wereld die ineengekrompen leek tot de directe omgeving van hun tafel was een aanstormende kogel, omgeven door een witte turbulentie, het enige dat hij kon zien bewegen.

Langzaam maar gestaag en onherroepelijk zag hij de laatst afgevuurde kogel door het restaurant hun richting op komen.

Karel trok zijn hand los uit de innige, echter onder invloed van het vreemde effect, ijzige greep van haar steenkoud geworden hand.

"Dat gebeurt me geen tweede keer" dacht hij, terug denkend aan de dag waarop hij Kathelijne verloren had in een eender vreemd schouwspel van licht en tijd die tot stilstand leek te komen.

Karel zag dat Annelies precies in de kogelbaan zat. Hij sprong op en ging hij voorover hangen om met zijn volledig gestrekte arm haar hoofd opzij te kunnen duwen.

De kogel boorde zich midden in de kaars die in een regen van gesmolten was en kaarsvetdeeltjes als een vuurwerk uiteen spatte. Karel voelde de hitte van de door de wrijving opgewarmde lucht zowel als het vloeibare kaarsvet branden aan zijn arm en zag hoe de kogel rakelings langs haar oor suisde.

Het kaarsvet dat niet op haar gezicht terecht was gekomen spatte achter haar tegen de muur. De kogel die niets van zijn snelheid en kracht verloren had vervolgde na het verpulveren van de kaars zijn weg richting het marmeren vrouwen figuurtje in de vensterbank van het kleine glas in lood raam. Het beeldje spatte uiteen en de resten

vernielden samen met de kogel het glas waarna die definitief uit zijn zicht verdween het duister van de avond in.

Karel kon de stukken glas en marmer die geheel in strijd met zijn verwachting zijn richting op kwamen niet meer ontwijken toen de wereld om hem heen even plotseling als deze tot stilstand was gekomen hernieuwd begon te bewegen en ontdooide uit het bevroren moment in de tijd.

De schijnbaar gekrompen ruimte nam als een zeepbel die geblazen werd uit een onooglijk druppeltje zeep haar normale volume weer in.

Hij wreef met zijn handen door zijn haar en sloeg langs zijn kleding om de stukjes marmer en glas van zich af te schudden. Het bovenste randje van de kaars dat door de kracht van de inslag gescheiden was van de verpulverde rest en viel brandend op het tafellaken dat meteen vlam vatte. Zonder te aarzelen goot hij zijn koffie uit over de vlammen die onmiddellijk doofden.